

i Raft med denne Sag, førend den var afgjort for Slesvigs Bedkommende, saa var det en Grund til at have ladet Forslaget blive udenfor; thi her give vi en Afgjørelsesform, som i sig selv er forkastelig. Vi blive ikke staaende ved at sige: Indtil videre ere de Bedkommende undtagne fra den almindelige Udskrivning; vi blive ikke staaende ved en almindelig Erkjendelse af, at der er Noget, som endnu ikke kan lade sig ordne, men vi give positive Bestemmelser. Vi sige: De Paagjældende skulle være fritagne for Udskrivning i Fredstid, og de skulle i Krigstid kun udskrives til Søjtenesten. Begge disse Betingelser ere af en saadan Bestaafenhed, at vi ikke her i Landet kunne være tjente med at sætte Befolkningen under dem, og derfor skal jeg meget fraraade at gaae ind paa dette Forslag. For at støtte, hvad jeg har fremført mod den ærede Minister angaaende §§ 7 og 8, maa det være mig tilladt at oplæse Grundlovsbestemmelsen; den er, forekommer det mig, klar og vil bringe den ærede Minister til at see, at den Forandring af Udtrykkene, som han er gaaet ind paa, ikke er heldig ligeoverfor denne Bestemmelse; thi man maa vel lægge Mærke til, at det, der i § 7 netop er Spørgsmaal om, er Noget, som ganske nøjagtigt svarer til, hvad Grundlovsbestemmelsen udtaler sig om. Det hebdet saaledes i § 2 i Grundlovsbestemmelsen om Indskrænkning af Grundloven: „Tilviebringelsen af det Mandskab“ — det er det, som det paaligger Kongeriget at tilviebringe — „til Land- og Søheren, som, ifølge de bestaaende Planer eller de fra den lovgivende Magt for de fælles Anliggender udgaaende Love, skal leveres fra Kongeriget o. s. v.“. Dette indbefatter den Betingelse, at de Planer, som da bestode, skulle holdes fast, indtil de af den lovgivende Magt blive forandrede; deri er en Garanti for, at der ikke ved nogen administrativ Bestemmelse kan forandres Noget i de Planer, som dengang bestode, forsaavidt det berører Mandskabets Anvendelse og Brug. Det er det, vi maa holde fast, at ingen administrativ Bestemmelse kan gribe ind og benytte Mandskabet anderledes; end man har forudsat dengang, da Værnepligtsloven blev givet. Lovgivningsbestemmelser ere vi underkastede; men det Samme er paa ingen Maade Tilfældet med administrative Be-

stemmelser. Man skal vel huske paa, at de administrative Bestemmelser, som der i saa Henseende kan blive Spørgsmaal om, kunne have de allerbesynderligste Oprindelser. Om ogsaa de forekomme de Bedkommende, fra hvem de udgaae, at være meget lidet indgribende, kunne de dog være det i meget høi Grad for Mandskabet, og at indkalde eller benytte for en kort Tid Dødses Styld, eller deslige, Mandskab, som sidder hjemme og erhverver sit Brød trangt nok, som har sin Virksomhed, er gift, har Børn og er mellem 29 og 30 Aar gammelt, er Noget, som ikke let bør kunne skee. Hvor Loven træder imellem og indbrømmer det, der maa Borgeren finde sig deri og bære Byrden, men ogsaa kun der, hvor Loven træder imellem, — og Alt vel overveiet kan man vist ikke være tjent med, at der skulde foreligge en Fristelse til at kunne bruge Mandskabet anderledes. Netop de militære Forpligtigheder, som ville haandhæve deres Myndighed lige over for al hvre Paatrængenhed om vilkaarlig Anvendelse af Mandskab i en eller anden Retning, maa vi see, at have Loven at støtte sig til, som sætter dem istand til at kunne sige: Det kan ikke skee; det er umuligt; thi Loven forhindrer det. — Det er netop Grundlovens Ord, som jeg foreslaaer det ærede Thing at sætte ind igjen i § 7, hvor de nu ved Omredactionen ere komne ud; de stode der forrige Aar, de have deres naturlige Plads der, og de forhindre ikke, at den Bevægelse, som den lovgivende Myndighed vil indbrømme, kan finde Sted. I § 8 er det af noget mindre Bigtighed; men det forekommer mig, at den ærede Ministers Udtalelse giver Anledning til at holde Udtrykkene der dobbelt fast. Han sagde nemlig, at han godt kunde tænke sig saadanne Forhold, hvor det var beqvemt at kunne handle med administrativ Myndighed; men den ærede Minister erindrer maaskee ikke, at der er et Middel, som ligger imellem Udøvelsen af den administrative Myndighed som vilkaarlig Magt og Lovgivningen i dens fuldstændige Skikkelse, og det er en foreløbig Lov. I alle mindre Tilfælde og Forlegheder maa man hjælpe sig igjennem med Lovene, som de ere; men i alle vigtigere Tilfælde maa Ministrene vide at paatage sig Ansvaret for en foreløbig Lov, ligesom de repræsentative Forsamlinger maa vide ikke at